

Qui no coneix... Fina Dordal, una vida cara al públic

PEL SENYOR RAMON

Il·lustració: Maria Picassó.

I qui no la coneix, la Fina? Fina Dordal i Pujadas. Nascuda a Manlleu el 1943, exactament el dia de la marededéu d'agost, amb tot el poble de festa major! Fou la petita de quatre germans i ben aviat es va posar el davantal a la xarcuteria familiar. També estudiava a les Vedrunes i, passada la primària, hi va continuar fent comptabilitat, taquigrafia i mecanografia. I és clar, com que la Fina sempre ha estat un dona inquieta, tan aviat la podíeu trobar fent teatre al Centre Catòlic com ballant sardanes amb el grup manlleuenc o trescant amb els del centre excursionista. I és així que, en un d'aquells Aplecs del Matagalls, el 1960 va conèixer un manresà, el Joan Maria Jorba Mas. La Fina tenia tot just setze anys, i al cap de quatre més de festeig, ja es casaven a la Gleva! «I des d'aleshores vaig passar a exercir de manresana a plena dedicació i satisfacció». El cas és que de seguida arriben els fills -fins a quatre: Ignasi, Elisa, Ramon i Jordi. I al cap del temps també arriba la mare de la Fina, que serà el cop de mà imprescindible per tal que ella es reincorpori al món laboral. De primer a cal Sarrió, després a les oficines d'Aneto, a Artés. I en acabat l'assabenten que es prepara un diari a Manresa i pensa si no s'hi podria afegir... Dit i fet, la Fina recordarà sempre l'entrevista que li va fer Joan Montraveta, també aquells primers temps al costat de Gonçal Mazcuñan... i els 31 anys que hi va estar amb una fidelitat absoluta. «Vaig ser feliç al diari, hi vaig aprendre moltes coses i n'hi vaig viure de molt grosses!». La Fina era el bon dia rere el taulell de La Muralla i ho va ser després a les noves instal·lacions, a Sant Antoni M. Claret, i així fins al moment de la jubilació, el 2010: més de tres dècades posant la millor cara a la recepció de "Regió7"! Per si no n'hi hagués prou, la Fina va recuperar la vocació teatral, i va tornar a fer Pastorets i ara també Innocentades, de primer als Carlins, després amb l'Espantall i, des de 1987, amb el grup d'animació de la Coordinadora visitant les residències d'avis per portar-los alegria. I no serà pas que la Fina no n'hagi passat de tots colors! Però el seu tarannà positiu sembla poder-ho envair tot: vídua i ara també jubilada, des de fa deu anys és a la junta de la Coordinadora de Jubilats i Pensionistes de Manresa, des d'on treballa perquè la gent gran tingui un envelliment actiu i valent, i ho fa amb tanta energia que fins l'han fet presidenta! I abocada a fer el paper d'àvia, s'ha instal·lat a Artés, on els fills li han procurat vuit nets. Segur que és per tot això que la Fina acaba de rebre el premi Maria Casajuana, que atorga la gent d'ERC a Manresa amb motiu del Dia de la Dona, un guardó que havia de recollir, al costat de l'associació l'Olivera, d'ajuda mútua i lluita contra el càncer de mama, el darrer 12 de març en el transcurs d'un sopar al Kursaal. No va poder ser i ara el guardó ha quedat a l'ombra d'aquest virus amb corona que tot ho capgira. Tant se val: si la truqueu us dirà que allò que avui més espera és poder tornar a sortir de casa. Perquè, feta a compartir sempre la vida amb els altres, la seva joia més gran serà retrobar-nos plegats.